

for ikke svare derpaa. Han siger: Endog i eet Tilfælde, hvor Embedsmændene havde positiv Ordre fra Chefen for det sidste Hold af Mænd, en Ordre, der selvfølgelig ikke var almindelig bekendt og altsaa til en vis Grad fortrolig, og hvor de rettede sig paa en Prik efter den Ordre, de havde faaet, blev de desavoueret offentlig, ikke alene i ledende Artikler i Regeringsorganet, men ogsaa af et Medlem af Regeringen selv. Det blev offentlig sagt, at disse Embedsmænd havde optraadt saaledes og saaledes, men det var et stort Spørgsmaal, om det var lovmedholdeligt. Det blev offentlig sagt, at nu skulde Spørgsmaalet undersøges af Ministeriet, thi dette her var at gaa for vidt, det maatte være Fanatikere, der stod bagved Politimestrene, naar de optraadte, som det her var sket. Og senere siger den højtærede Justitsminister, at det er noget, der alt sammen er foregaaet i de kritiske Augustdage — jeg maa antage, at det skal være Augustdage i 1914. Jeg har ikke den svageste Forestilling om, hvad der sigtes til. Jeg har læst et Referat af et offentligt Møde i Jylland, hvor den højtærede Justitsminister, saa vidt jeg har forstaaet Referatet, har sagt, at jeg havde desavoueret Københavns Politi. Jeg ringede i den Anledning til Politidirektør Dybdal og spurgte, om han havde noget at beklage sig over med Hensyn til, at jeg eller nogen af mine Kolleger i Regeringen skulde have desavoueret ham, eller om der i Københavns Politi var nogen Tradition om noget saadant, og han svarede mig, at han kendte absolut intet dertil og havde ikke den svageste Forestilling om, hvad der sigtedes til. Og det kan jeg heller ikke have; thi da jeg i Gaar afbrød den højtærede Justitsminister og spurgte ham, hvad han sigtede til, fandt han, at det var noget, han var fritaget for at svare paa.

Det er ikke første Gang, den højtærede Justitsminister fremsætter en almindelig mystisk Insinuation; han har gjort noget lignende ikke blot paa offentlige Møder, men ogsaa her, og da han gjorde det overfor mig, maatte jeg kunne forlange, at han sagde, hvad han sigtede til. Det er ganske uberettiget, at han i Gaar, da han havde Ordet, ikke sagde, hvorpaa han byggede den stærke Insinuation, som det var, at vi skulde have desavoueret Embedsmænd, der blot havde rettet sig efter en Ordre. Hvis den højtærede Minister i Gaar havde sagt, hvad han hentydede til, havde jeg maaske været i Stand til at skaffe mig Oplysninger, som jeg ikke paa Forhaand

kunde raade over. Det er ikke passende at fremsætte en saadan Insinuation og nægte at sige, hvad man bygger den paa; i hvert Fald er den Dom ganske værdiløs.

Dette er, hvad den højtærede Justitsminister har fremført til Begrundelse af Beskyldningen for, at Embedsmænd i Danmark følte sig usikre og utrygge under Udførelse af deres Embede, saa længe den radikale Regering sad. Det er alt sammen bygget paa en sygelig ophidset Fantasi, et sundt tænkende Menneske vilde umuligt have kunnet fremsætte noget saadant. Naturligvis skal Embedsmændene kunne føle sig trygge overfor deres foresatte i Udførelsen af deres Embedsgerning; men det har i Sandhed ogsaa været Tilfældet, medens Ministeriet Zahle sad.

Den mærkværdige Fantasi, som den højtærede Justitsminister er i Besiddelse af, eller jeg kan sige lider under, og som har spillet ham saa stærkt et Puds paa de Omraader, vi her har talt om, spiller ham ogsaa et Puds paa et andet Punkt; jeg sigter til denne Edshistorie, han er rejst hele Landet igennem med. Jeg synes, det er højest usmageligt, at den højtærede Justitsminister rejser Landet igennem og referer en fortrolig Samtale, ført under fire Øjne, og tilbyder at aflægge Ed paa det Referat, han har givet af Samtalen, naar den eneste, som kan have nogen Mening om den Sag, siger, at Referatet er urigtigt. Jeg synes altid, det er mindre smagfuldt at referere offentlig fortrolige Samtaler; jeg synes, det er at bruge et tarveligt Vaaben. Men det bliver et særlig tarveligt Vaaben, naar det er fortrolige Samtaler under fire Øjne; for saa kan man ikke komme nogen Vegne med det. Jeg maa betegne den højtærede Justitsministers Referat af denne fortrolige Samtale mellem os, som han har fremsat her og tidligere i Kommissionen og paa Møder Landet over, som ganske og aldeles fantastisk.

Hvad der kan kontrolleres, skal jeg omtale. Den højtærede Minister siger ude paa Møderne, og sagde det ogsaa her i Gaar, at han maa have Ret; thi efter at den højtærede Justitsminister i Færø-Kommissionen havde fremsat sit Referat af denne Samtale og dør havde tilbudt at aflægge Ed paa den, har jeg gjort ham til Landsdommer og dermed erkendt, at han da umulig kunde være en Mand, der vilde aflægge falsk Ed. Denne Fremstilling er urigtig paa to Punkter. Den bringer nemlig Tilhørerne det Indtryk, at jeg har indstillet den højtærede Justitsminister til at blive Dommer, efter at han